

[Else-Merete Ross.]

forskning i den forbindelse. Mon forskning på disse mange områder ikke hellere må stimuleres inden for de fakulteter, hvor den naturligt hører hjemme? Hvad man har brug for, er efter min mening, hvad man i nogle lande kalder en „intelligence unit“, et dokumentationscenter, hvor nogle folk har til opgave at samle materiale om u-landene, stille det overskueligt op og lave resumeer, først og fremmest vel til brug for udenrigsministeriet, men også for alle andre, der kommer i forbindelse med stipendiater, for eksperter, der skal udsendes, og for det folkelige oplysningsarbejde.

Det kan efter min mening også diskuteres, hvor oplysningsvirksomheden bedst kan placeres. Med en betydelig udvidelse af den stab og de midler, som Mellemlfolkeligt Samvirke råder over, var det måske mere hensigtsmæssigt, at denne institution, som er almindeligt anerkendt, og som gennem mange år har været en af de ivrigste og vigtigste informationskilder, løste denne opgave.

Der er en opgave, som jeg mener snarest bør løses; det er en bedre ordning af boligforholdene for mange af vore stipendiater. Her ville et kollegium være en stor hjælp. Jeg har hårrejsende eksempler på, at stipendiater må betale kost og logi så dyrt ved privat indkvartering, at den opbyggede goodwill stod i fare for at blive sat over styr.

I fremsættelsen nævnes fællesnordisk kursusvirksomhed for stipendiater. Det tror jeg er en god idé. Derimod er jeg noget skeptisk over for fællesnordiske bilaterale projekter. Jeg tror, det bliver alt for omstændeligt. De, der ved, hvor mange og lange forhandlinger der skal føres med en FN-organisation, et u-land og os selv om gennemførelsen af et projekt, kan næppe ønske at få den procedure yderligere forlænget ved også først at skulle blive enige med andre nordiske lande. Derimod må det være en selvfølge, at vi oplyser de andre nordiske lande om, hvad vi foretager os, og hjælper hinanden med eksperter. En vis opdeling af opgaver mellem de nordiske lande kan føles naturlig. Men oven på de nationale centralledelser yderligere at have en nordisk centralledelse forekommer mig alt for bureaukratisk.

Jeg er heller ikke nogen tilhænger af, at

OECD skal fungere som et organ til samordning af hele vestens bistandsarbejde. Hvor bliver FN af i al den samordning?

Jeg mener, det må blive udvalgets opgave at drøfte multilateral kontra bilateral hjælp, drøfte det berettigede eller uberettigede i at sammenblande gavehjælp og forretninger og endelig at drøfte selve den foreslåede nye administrations form.

Jeg kan tilsige mit partis meget positive medvirken til i udvalget at nå frem til en god løsning af de store spørgsmål, der knytter sig til dette lovforslag.

Morten Lange: Det kunne måske være på sin plads at tage til indledning til denne — som man har ønsket det — generaldebatprægede behandling nogle enkelte bemærkninger om den virkelige baggrund for, at spørgsmålet overhovedet er aktuelt i den tid, vi lever i.

Går vi nogle hundrede år tilbage, havde de fleste af de lande, vi kalder udviklingslande, som vi tidligere kaldte underudviklede lande, og som vi måske egentlig burde kalde udviklingshæmmede lande, blomstrende kulturer. De levede dengang i vid udstrækning på et meget højt niveau. Så kom der nogle europæiske mennesker med stor militær kraft og underlagde sig landene og reducerede i løbet af kort tid deres rigdom til fattigdom. Nu er vi kommet i den situation, at de fleste af kolonimagterne har været nødt til at gennemføre en fuldstændig eller næsten fuldstændig retræte og har efterladt lande, hvor der i mange tilfælde er få eller ingen uddannede, i alle tilfælde alt for få uddannede til de forskellige poster. De har efterladt en ensidig industri, hvis de har efterladt nogen industri overhovedet, og samtidig har de efterladt uddybede nationale og religiøse modsætninger, som disse nye lande skal have at slås med. Det er ikke nogen rar arv fra fortiden, som de vestlige lande og til dels USA må prøve at bøde på. Vi har selv — vore forfædre, vore fædre og vor egen generation — været med til at skabe de vanskeligheder, som i dag er til debat. Bortset fra forhistorien er der ikke nogen tvivl om, at en indsats er nødvendig, at der må gøres en indsats for at læge disse sår. På lang sigt er en sådan indsats en afgørende betingelse for verdensfredens bevarelse. Den klassiske